

KIS HIRLAP

... A LIBUSKÁIT HAJTOTA. (Lásd a 78. lapon.)

GÖRBE UTON

vagy

DEZSŐ ÉS LOJZI KALANDJAI.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

AMILYEN csöndes volt a tájék, amelyen eddig áthaladtak, éppen olyan csöndesnek és elhagyatottnak találták a folyó mentét is. A nagy sétában lassacskán meg is éheztek.

Lojzi nem akart hátra maradni a gavalérságban s így szólt:

— Azt hiszem, már itt az ozsonna ideje. Te fizetted az ebédet, hát most az én kalácsomból falatozunk.

— Nem bánom. Itt a folyó partján nagyon jó lesz heverészni.

Mindjárt le is heveredett, Lojzi pedig a kalácsot kezdte előrángatni a zsebéből. Most is nagyon nehezen tudta kihuzni, de bizott benne, hogy segítség nélkül is boldogul. Huzta, rángatta teljes erejével és végre szerencsésen ki is huzta, de ó! olyan nagyot rántott rajta, hogy a kalács kiesett a kötözetlen papirosból, még pedig, sajna! a lejtős partra, onnan pedig gyorsan legurult a vízbe.

Ijedt kiáltással kapkodott Lojzi a guruló kalács után. Megfogni már meg nem foghatta, de igenis megtörtént az, hogy maga is utána gurult a kalácsnak és nagyot loccsanva pottyant a vízbe.

Dezső ennek a bonyodalmas balesetnek a láttára szintén ijedten ugrott talpra és oda rohant. Jó szerencsére, mert különben a víz talán nem csupán a kalácsot, hanem a gazdáját is elusztatja. Dezső azonban galléron fogta pajtását, ki ezzel a segítséggel nagyobb baj nélkül kivergődött a szárazra. Saját magát nem is sajnálta annyira, mint a kalácsot.

— Most már nem ozsonnálhatunk! kiáltá föl busan.

— Dehogy nem, vigasztalta Dezső. Nekem még van néhány pogácsám.

— Ó, azt tartogatnunk kell későbbre. Ki tudja, mikor jutunk olyan helyre, ahol valami harapni valót kaphatunk.

— Talán térnénk inkább vissza, szólt Dezső habozva. Hiszen csurón viz vagy.

— Ennyitől még nem szabad megrettenni, ha az ember világgá indult. Sokkal nagyobb veszedelmekkel is meg kell küzdeni. Olvas-tam én sok borzasztó kalandról. Ahhoz képest ez semmi. Jó melegen süt a nap, hát megszárad a ruhám rövid idő alatt.

Dezső őszintén megbámulta ezt a hősi-séget, egyébként azonban sehogysem volt megnyugodva. Ha valamieskével nagyobb a földrajzi tudománya, akkor talán hamarabb tisztába jön vala a Lojzi merész ter-vével; de hát arra gondolni sem mert, hogy kétségbe vonja tudós barátja állítá-sait. Hiszen Lojzi minduntalan említi, mennyit olvasott erről is, arról is. Bizonyos, hogy nagyon jól tud mindent, ámbár Dezső eddig is már olyan formát vélt észre venni, hogy Lojzi az ő nagy tudományá-val szörnyen gyámoltalan a legegyszerűbb kicsiny dolgokban is. Azért tehát, mikor ozsonna nélkül ballagtak ismét odább, Dezső így szólalt meg:

— Nézd csak, Lojzi... azt mondtad, hogy ennek a folyamnak a mentén haladva, a tengerhez jutunk és ott aztán nyitva áll előttünk az egész világ.

— Természetesen. Talán nem hiszed?

— Dehogy nem! Már hogy ne hinném? Csak azt szeretném tudni, hogy ha csak-ugyan eljutunk a tengerhez, hát aztán mit csinálunk ott?

— J...
Hiszen
azonnal
Amerika
a hajó
Amerika
vagy Af...

— É...
tudom,
nekem is
hogyan
szem, h
való utaz
mint a va

Lojzi
volna; de
önérzetes

— Hi...
sége ut
tam, hog
világgá in
volt volna
tak valami
mi is azt

— Hm...
hogy meg

— Ho...
fiatalon k
ám, hogy

— De...
inasra s a

— Az...
már. Akk

elrejtőzün
a hajó má
A kapitán

ben azt fe
a tengerbe

— Kö...
ten. Akko

— Jaj, már hogy tudsz ilyet kérdezni? Hiszen az már csak természetes, hogy azonnal hajóra szállunk és meg sem állunk Amerikáig, vagy Ausztráliáig, már a hová a hajó menni fog. Nekem mindegy, akár Amerikába jutunk, akár Ausztráliába, vagy Afrikába. Hát neked?

— Én... az igazat megvallva... nem tudom, hol vannak azok az országok, hát nekem is mindegy. De azt szeretném tudni, hogyan jutunk hajóra? Mert én jól emlékszem, hallottam atyámtól, hogy a hajón való utazásért is csak éppen úgy kell fizetni, mint a vasuton. Nekünk pedig nincs pénzünk.

Lojzi egy pillanatra mintha meghökkenet volna; de épp csak egy pillanatra; aztán önérzetes mosolylyal felelé:

— Hiszen mi nem vagyunk afféle közönséges utasok, akik fizetnek. Soha sem olvastam, hogy az olyan fiuknak, akik elszántan világgá indultak szerencsét próbálni, pénzük volt volna. Mikor a tengerhez értek, beálltak valamely hajóra matróz-gyerekeknek. Hát mi is azt fogjuk tenni.

— Hm! De eléggé nagyok vagyunk-e, hogy megfogadjanak?

— Hogy ne! Ó, a hajós inasok nagyon fiatalon kezdik a szolgálatukat. Szükséges ám, hogy hozzá szokjanak a tengerhez.

— De hátha nem lesz szükség hajós inasra s azért nem fogadjanak meg?

— Az sem baj. Olyat is olvastam én már. Akkor belopózunk valamely hajóra, elrejtőzünk és csak akkor jövünk elő, mikor a hajó már messze künn jár a sík tengeren. A kapitány persze haragudni fog, első dühében azt fogja parancsolni, hogy dobjanak a tengerbe...

— Köszönöm szépen, kiáltá Dezső ijedten. Akkor én bizony nem megyek!

— Hahaha. Ugyan bátor vitéz vagy. Lám, én nem ijedek meg. Mert én tudom, hogy a kapitány nem teszi meg, amivel fenyeget. A kormányos meg a matrózok meg fognak sajnálni, közbe lépnek és a vége az lesz, hogy legföljebb egy kicsit megkorbácsolnak...

— Köszönöm, abból sem kérek.

— No, az nem nagy dolog. Nem próbáltam ugyan, de olvastam sok ilyen történetet. Az is lehet, hogy a korbácsot is elengedik, aztán besoroznak a hajós inasok közé. Akkor semmi bajunk többé, bejárjuk az egész világot és mint híres emberek nagy kineveléssel térünk majd valamikor haza.

Már ez ellen Dezsőnek sem volt kifogása, csak azt szerette volna tudni, sokat kell-e még gyalogolniok, míg a tengerhez jutnak.

— Az nem bizonyos, világosítá föl Lojzi. Akadhatunk hajóra már itt a folyón is. A kisebb hajók bejönnek a tengerről a folyókra. És... ni! Milyen szerencse! No, ez már aztán szerencse!

— Micsoda? Mit látsz?

— Nézz oda! Nem látod? Amott... jó messzire ugyan, de én tisztán látom... hajó horgonyoz a partnál.

Dezső oda tekintett és valóban látta ő is azt a hajót, melynek Lojzi annyira megörült; Dezső azonban kétkedve szólt:

— Hm!... Láttál te már hajót, Lojzi?

— Hogy ne láttam volna! Sok olyan könyv volt már a kezemben, amelyekben hajó volt lerajzolva.

— Ugy én is láttam. De nem így értetem, hanem úgy, hogy igazi hajót láttál-e?

— Azt... azt még nem láttam. Arra mi felénk nincs tenger, de még jóra való patak sem. Hát te láttál?

— Nem én. De amit rajzban láttam, az nem olyan volt, mint ez itt. Hátha ez nem is megy a tengerre? Nagyon kicsiny.

— Az nem baj. Járnak a tengeren kicsiny hajók is. Aztán, tudod, nem szabad ám nagyon válogatnunk, hanem meg kell ragadnunk a jó szerencsét, mihelyt kínálkozik.

— No jó, hát nem bánom. Ha nem lesz kedviünkre való, onnan is megszökünk.

— Természetesen. Ambár az már kissé bajsabb lesz, ha egyszer künn leszünk a sik tengeren.

— Jól van, hát ott nem szökünk meg, hanem majd amikor eljutotunk Amerikába.

— Természetesen. Ott mindenestre megszökünk és elvándorolunk az aranymezőkre vagy a gyémánt-mezőkre, ahol kincset gyűjthetünk.

Ebben közakarattal megegyezvén, szaporábban lépegettek a hajó felé.

— Mondom, nagyon kicsiny, szólt Dezső, mikor már közelre értek.

— Én meg újra mondom, hogy az nem

baj. Láthatod mennyi köszén van rajta... azzal fütik a gőzkazánt. Ott elől ni... ott a kémény... füstöl is... amott meg a vitorlák vannak szétterítve.

— De nem látok embert a hajón.

— Bizonyosan lenn vannak a földközben és alusznak.

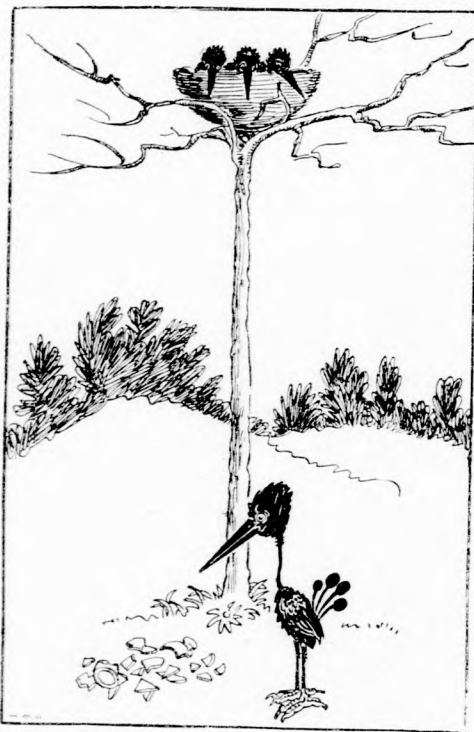
A tengerészek nagyon sokat alusznak, mikor csöndes, biztos helyre érnek; mert künn a tengeren, ahol a vihar, szélvész hányja ide-oda a hajót, napokig nem alhatnak.

Most már egészen a hajó közelében álltak. Hajó volt, az bizonyos, de tapasztaltabb utas talán azt mondta volna rá, hogy csak afféle bárka, magasan megrakva köszénnel. Az elején kicsiny darab volt szabadon hagyva s ott kötélre fölaggatva függött mindenféle kötény, szoknya, fehérnemű, amit

Lojzi az ő pápaszemes rossz szemével vitorlának nézett; a bárka belsejéből kémény is meredezett föl, az igaz, füstölt is, de olyan vékonyka, mint valami hitvány kályha-cső. A hajó kötéllel volt egy fához megkötve

A MEGVÉDETT FÉSZEK.

I.

Fa tövében madár-mama töprenkedik:

»E sok törött üveg-darab vajh minek itt?

Czicza járt itt, aztán kis fiu és lányka...

Ó jaj! Éleik, vész csap be kicsiny tanyánkba!«

s a par
les des

Már

hajón o

— A

fölmegy
deneset

lunk a k

vagy a

sére.

— E

jünk.

Ezt

volt el

mint

kedni. M

szál des

a hajóra

nagyon

mesen l

Lojzi m

madik

térdre

dett és

vel bele

a palló

hogy l

jön a viz

kézláb

odább.

— Tu

ni kell

lebegésé

én még

báltam.

Dezső

hogy a h

még soha

pallón m

megállt a

s a partról hosszú, nem éppen nagyon széles deszka-pallón lehetett rá följutni.

Már jó néhány perczig álltak ott, de a hajón csak nem mutatkozott senki.

— Azt hiszem, legjobb lesz, ha bátran fölmegyünk a hajóra, szolt Lojzi. Ott mindenestre rátalálunk a kapitányra vagy a helyettesére.

— Hát menjünk.

Ezt könnyebb volt elhatározni, mint megselekedni. Mert az a szál deszka, mely a hajóra szolgált, nagyon veszedelmesen libegett s Lojzi már a harmadik lépésnél térdre ereszkedett és a kezeivel belefogódzott a pallóba, nehogy lepottyanjon a vízbe. Négykézláb mászott odább.

— Tudod, szokni kell a hajó lebegéséhez . . . én még nem próbáltam.

Dezsőnek sem igen volt még módjában, hogy a hajó libegését megszokja, mivelhogy még soha sem járt hajón; de ringó deszka-pallón már eleget sétált. Ő tehát szépen megállt a lábán és baj nélkül követte négy-

kézláb kuszó barátját, de meg nem állhatta, hogy némi önérzettel ne mondja:

— Tudod, Lojzi, én azt hiszem, hogy belőlem jobb tengerész lesz, mint te belőled.

— Ó, az még majd megválnak, felelt Lojzi a hajóra érve és ott talpra állva.

A fő az, hogy célhoz érjen az ember, akár két lábon, akár négykézláb. Most itt vagyunk a hajón, hát lássunk a dolgunk után.

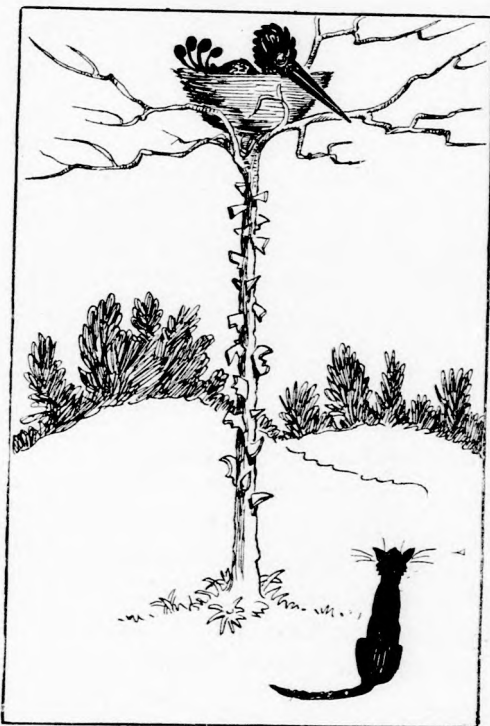
— Az ám. De nem látok senkit. Talán kiáltanánk?

Mindjárt meg is tette. Kiáltása nem is maradt siker nélkül, sőt kétféle válasz is hangzott, ámbátor tagadhatatlan, egyik sem olyan, a milyent az elszánt kalandosok vártak. Mert nem kemény marczóna kapitány szólalt meg, hanem visitó kis csecsemő, aki ott feküdt a de-reglye elején a

fityegő ruhák alatt, tarka csikos párnán. A másik hang pedig egy kis mopszli kutya ugatása volt. A kutyaéska ott feküdt a kis baba mellett, de most fölugrott és fogait vicsorgatva mérgesen rohant a két fiu felé.

A MEGVÉDETT FÉSZEK.

II.

*Nyugton ül fészkeben kicsi madár-mama.
»Szeretnél fölfalni, ugy-e cizcza-koma?
Mégvédett két gyermek, — nem jössz te ide fel!
Megtüzdelték a füt és üvegekkel.«*

Lojzi nyilván nem igen olvasott ilyen esetről, tehát erre a fogadtatásra nem volt elkészülve; annál inkább megszeppent azonban a kutyától és zavartan retirált. Már-már lepottyant volna a dereglye széléről a vízbe, ha Dezső meg nem kapja és vissza nem rántja. Mint falusi gyerek, nem ijedt meg holmi apró ebeeskétől.

— Ugyan mit félsz, no! mondá. Az ilyen haszontalan kis jószág csak kaffog, de nem harap. Még ha akarna is, fél lábbal elrugthatod. — Csiba te!

Az erélyes szóra és láb-dobbantásra a kis kutya csakugyan hátrább húzódott; de ugatni tovább is ugatott, a csecsemő is visitott. És megszólalt egy harmadik valaki is, még pedig a hajó belsejébe vezető jókora nyílásból. Rikácsoló, durva hangon kérdé:

— Ki az? Mit akar? Ki bántja a gyereket? No várj!

Ahá! Ez a kapitány!

Lojzi össze szedte minden bátorságát és tudományát s a nyíláshoz közeledve szólt:

— Bocsánatot kérünk, kapitány ur, nem bántottuk a gyermeket. Azért jöttünk, hogy megkérdezzük, nincs-e szüksége hajósinasokra. Készek volnánk akár ingyen is szolgálni, míg átjutunk a tengeren Amerikába, vagy Afrikába... már a hová a gőzös megy... Csak azt kérjük...

Nem mondta meg, mit kérnek, mert torkán akadt a szó. A nyílásból ugyanis torzonborz hajós-kapitány helyett olyan alak bujt ki, amely borzsnak eléggé borzas volt ugyan, de kapitány bajosan lehetett, mert hát közönséges paraszt asszony volt. S amint a két fiut meglátta, félig nevetve, félig boszusan szólt:

— Mit keresnek itt az ifurak és mit fecsegnek össze-vissza? Hol volna itt kapi-

tány és mit keresnének a tengeren, amelyről azt sem tudjuk, száz mértföldnyire van-e innen vagy ezerre.

— Bocsánat... mi azt hittük, hogy ez tengeri hajó és mert mi a tengerre iparkodunk... hebegte Lojzi.

— Ugyan ne bolondozzanak! Annyit már csak tudhatnak, hogy ez csak hittvány kis dereglye, csak ilyen kis vizen járhat, köszönet szállitunk rajta a városba.

Lojzi szörnyen röstelkedve nézett Dezsőre, aki meg olyan formán nézett rá vissza, mintha mondaná:

— No lám, mondtam én, hogy nem ilyen a tengeri hajó.

Az asszony, látva a két fiu zavarát, sejteni kezdte az igazat s így szólt újra:

— De hát aztán mit is keresne két ilyen gyerek urfi a tengeren. Fogadni mennek, hogy megszöktek az iskolából. No, csak menjenek szépen haza.

— Nem, azt nem tehetjük, felelt Lojzi gyorsan.

— Dehogy nem. Mindjárt segíték én a dolgukon. Előhivom az uramat, ott van a csárdában... nem messze.

Már ekkor futott is ki a hajóról és amint kiért a partra, hirtelen olyan valamit cselekedett, amit a két fiu hirtelenében nem is értett. Tudniillik megfogta a palló-deszka végét, nagyot rántott rajta s a deszka vége lesiklott a dereglyéről, nagyot loccsanva a vizen. Az asszony erős kézzel kihuzta a deszkát a szárazra, aztán gyors léptekkel távozott.

A két pajtás ámulva nézett egymásra. Dezső értette meg hamarabb a dolgot.

— Lojzi te... hiszen mi most fogva vagyunk itt a bárkán!

(Folytatása következik.)

MÁS k...
gossá a...
télyá.
udvaro...
keltek
készül...
fiatal u...
parancs...
várnagy...
vünek
urnak
elszánt...
Csak
kedvetl...
fejét, r...
rámord...
— N...
hogy vi...
szükség

AZ ÖREG LANTOS.

— Történelmi beszélyke. —

(Képekkel a 72. és 73. lapokon.)

MÁSKOR sem volt csendes, de most már különösen nagy zajongástól lett hangossá a büszke ifju Pethó ur erős várkastélya. Tüzes paripák nyihogtak a tágas udvaron, pánczélos, fegyveres vitézek jártakeltek a bolthajtásos folyosókon, nagy készülődés látszott mindenfelé. A várkastély fiatal ura hol ennek, hol annak osztogatott parancsokat, vagy pedig a marczóna képü várnagygyal tanácskozott. Nagyon jó kedvünek látszott mindenki, magának Pethó urnak az arca pedig haragtól és makacs elszántságtól égett.

Csak egy galambősz öreg ember járt kedvetlenül ide-oda s meg-megcsóválta a fejét, mikor egyik-másik csatlós nyersen rámondult:

— Ne lábatlankodjál, öreg! Láthatod, hogy vitézi tusa készül, ebben pedig semmi szükségünk reád.

— No, hát eddig talán sok hasznát vettük? szólt nevetve egy másik vitéz. Bujj be a kamarádba és pöngesd a rozoga lantodat saját magadnak a gyönyörűségére. Másnak te már nem kellesz.

— Igaz, nagyon igaz! sohajtá az öreg borus homlokkal. Mióta öreg jó urunk sirba szállt, nem kellek én itt senkinek, fölösleges butor vagyok. Hejh! pedig nem ezt ajánlotta néhai urunk a fiának, Pethó urnak!

— Legyen eszed, öreg! szólt oda lépve a várkastély fiatal ura. Apám uram előregegett, utoljára már ki sem mozdult a várból, hát neki jó volt az, hogy te szép hegedü-szóban históriákat zengtél neki. De azt csak nem gondolhatod, hogy én is itt ülök majd a suton és hallgatom a te lantpöngetésedet.

— Nem veszem zokon, ha azt nem hallgatom, uram; de ha szavamat meghallgatnád, talán nem bánád meg.

— Tudom, tudom! Nagyra vagy vele, hogy apám uram a halálos ágyán azt ajánlotta, tartsalak meg mint leghivebb emberemet, aki mindenben legbölcsebben tudsz tanácsolni, mindent legjobban ismersz. No, hát tartalak is itt a váramban holtodiglan, nem lesz fogyatkozásod semmiben; de a dolgaimba bele ne szólj. Nem elgyöngült vén ember vagyok én, hanem fiatal vitéz. Bátor vitézeim valók hozzám. Neked nem vehetem hasznodat.

Pethó ur büszkén ment odább. Az öreg lantos szinte sajnálkozva nézett utána.

— Fiatal, nagyon is fiatal! dörmögte. Tartok tőle, az a kemény Ompoly ur erősen megleckézteti.

— Tévedsz, öreg, szólt a marczóna várnagy. Majd mi leckéztetjük meg azt az elbizakodott Ompoly urat, hogy ide merészkedett, és, nevetséges! még ostrom alá fogja a várunkat. Hahaha! A te lantod pöngésétől persze nem igen futamodnék meg; de majd hegedülünk mi neki, olyan tánczot járattunk vele, hogy holta napjáig sem felejt el.

Mert az történt, hogy Pethó urat megostromolták a saját várában. Nem volt ez ritkaság

akkoriban, ötszáz esztendővel ezelőtt. A hatalmas nagyurak örökösen viaskodtak egymással nem hederítettek még a király parancsára sem, hanem aki megharagudott valamelyik szomszédjára, fegyveres csapattal tört rá megostromolta ennek a vár-kastélyát és ha bírta, el is foglalta, bele ült, aztán elfoglalta legyőzött ellenfelének a jószágait is.

A vesztés mehetett panaszra a királyhoz, nádorhoz, esztendők teltek bele, míg visszakapta birtokát, ha ugyan visszakapta. Mert a gyöngye királyok sokszor maguk sem igen mertek kikötni a győztes hatalmas urral.

Ilyen vitája támadt Pethő urnak a hatalmas szomszéd Ompoly urral, félig-meddig akaratlanul. Alig fél esztendeje, hogy Pethő

KIDUGTA FEJÉT A SATOR ALÓL. (Lásd a 75. lapon.)

urnak az apja meghalt s a vár-kastély minden jószággal Pethő urra maradt. Nagyon fiatal volt még a vár-ur, a hirtelen reá szállt nagy vagyon és hatalom kissé elbizottá és hetykévé tette. És egy napon csupa ifjonczi hetykeségből nagyon megbántotta a már öreges, de még kemény vitéz Ompoly urat.

— Vagy megkövet a pelyhes tacsók,

vagy földön-futóvá teszem! kiáltá bőszen a megbántott szomszéd.

Pethő ur, mikor ezt hirül adták neki, daczosan jelenté ki, hogy sohasem fogja megkövetni. Vitézei is így biztatták:

— Azt ne is tedd, uram! Megesufolnád magadat örökre! Jőjjön haddal Ompoly ur, állunk elébe!

Csak a vén lantos szólt így:

— Mi szó miatt ha hibáz ur, te pe szégyened megkövet Fölforzete.

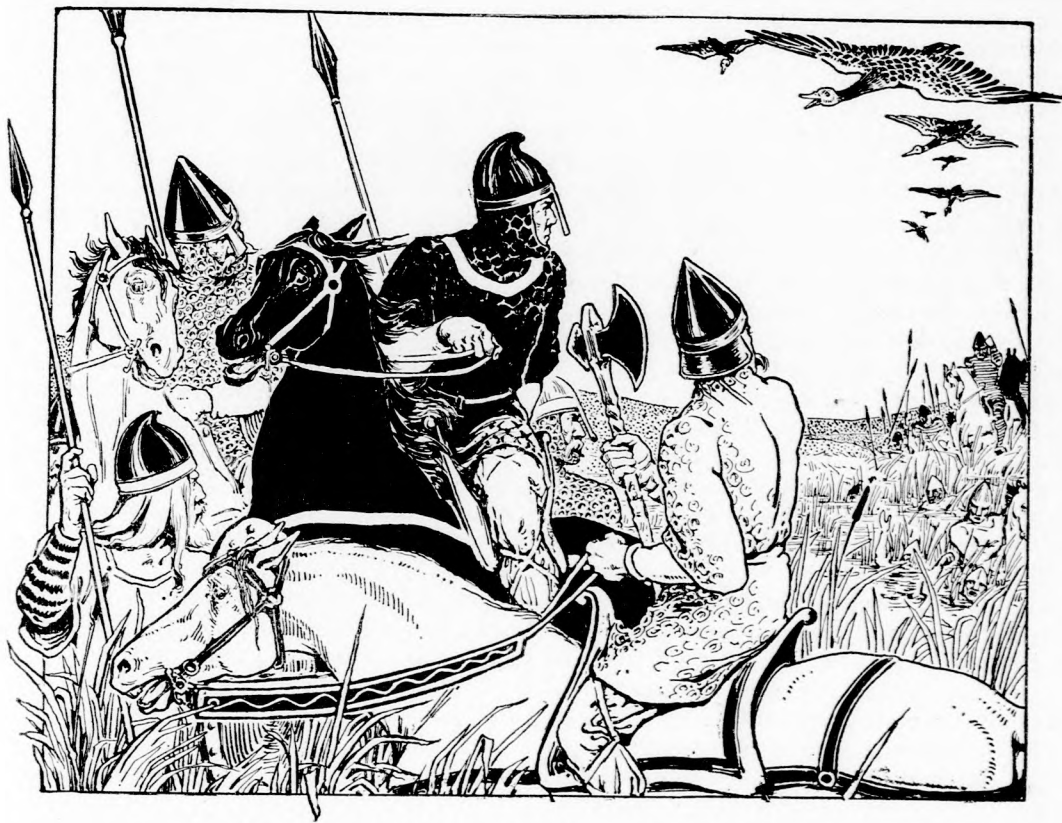
Nem ije sem. A fe nagy, de csenek falt el nem f meredek s oldal aljáb terült el,

— Miért folyjon vér egy megfontolatlan szó miatt? Igazán lovagias férfiú megvallja, ha hibázott. Ompoly ur már öreg, tisztes ur, te pedig, ó uram, fiatal vagy; nem fog szégyenedre válni, ha lovagias nyíltsággal megköveted az öreget.

Fölförtyant Pethő ur és egész környezete.

— Hogy börtönbe nem csukatlak, csak annak köszönheted, hogy apám uramnak kedves embere voltál, pattogott a heves fiatal vár-ur. Szavadat ne halljam többé ebben a dologban.

Hát nem is szólt az öreg. A bős Ompoly ur pedig egy napon megjelent hadaival és ostrom alá fogta Pethő ur várát.

... AZ ÜLDÖZŐK BELE VESZTEK A MOCSÁRBA. (Lásd a 77. lapon.)

Nem ijedtek meg a várban egy csöppet sem. A fegyveresek száma nem volt ugyan nagy, de tudták, hogy Ompoly urnak nincsenek faltörő ágyui, e nélkül pedig a várat el nem foglalhatja. Mert egyik oldalon meredek sziklán állt a vár, a másik, lejtős oldal aljában pedig ingoványos nagy mocsár terült el, melyen sem ember, sem állat át

nem gázolhatott; aki beléje tévedt, menthetlenül elsüppedt, oda vezett. Ez ingoványosnak csak a szélén volt keskeny szilárd föld, melyen ut vezetett a várba; de itt mély sáncz-árok és megmászhatatlan bástya zárta el a várba vezető utat.

Az ellenség a vártól messzire, ennek a keskeny száraz föld-nyelvnek a tulsó végén

ütött táborn. Ezzel aztán persze egészen el is zárta a várat a világtól, senki sem juthatott ki a várból. Nyilvánvaló volt, hogy a bős Ompoly ur ki akarja éheztetni a várbelieket. Tudta, hogy erővel nem foglalhatja el a megközelíthetetlen várat; de el volt tökévelve, hogy addig tartja megszállva az egyetlen kivezető utat, mig nem a várban elfogy minden eleség. Akkor csufosan meghódolnak, ha éhen nem akarnak halni.

Pethő ur hamar átlátott az ellensége számításán.

— Csakhogy semmi sem lesz belőle! kiáltá bőszen. Ha ő nem mer közelebb jönni, majd fölkeresem én, szétszórom a gyülevész seregét, mint a polyvát.

Várnagya is, vitézei is ezt találták helyesnek. Azt már csak nem türhetik, hogy az ellenség beszorítva tartsa őket, mint a csapóvasba esett vadat. Csak az öreg lantos akart volna szólani a terv ellen, mert a bástya fokáról jól látta, mekkora az ellenség. Tizszerte is nagyobb, mint a Pethő ur hada, melyből egy részt még hátra is kell hagyni a vár őrzésére. De hiába akart szólani.

— Félre, öreg! Most a kard és buzogány beszél, nincs rád szükség! rivalt rá Pethő ur.

Fölkészült a várbeli csapat. Elén Pethő urral förgeteg gyanánt rontott ki a várból, végig a keskeny száraz uton, neki az ellenség táborának. De a hadban jártas Ompoly ur résen állt, tudta is, mit tegyen. Kiadta hadnagyainak a parancsot:

— Eleinte csak színleg hadakozzatok. Engedjétek, hogy bejussanak a táborunk közepére, itt aztán körül fogjuk őket. Azt a pelyhes száju Pethő urat pedig senki bántsa, élve jusson a kezembe!

Katonái pontosan engedelmeskedtek; eleinte csak hátráltak és a tapasztalatlan Pethő ur azt hitte, könnyű szerrel fog győzni. De hirtelen nagyot fordult a koczka. A tábor közepén a berontott kis csapat egyszerre csak azt vette észre, hogy minden oldalról körül van fogva tizszerte számosabb ellenségtől, melyből egy csapat

Pethő urra vetette magát. Harczott ez bátran és vitézül, de nem sokáig. Kiütötték kezéből a kardját, lehúzták a lováról és foglyul ejtették. Ennek láttára a katonái már csak menekülésre gondoltak, csak hogy a várba vissza sehogy sem vághatták magukat keresztül, hanem csak az ellenkező irányba, ki a szabad vidékre. Elnyargaltak jó pár mértföldnyire, bántatlanul, mert Ompoly ur nem üldöztette őket, mert megvolt neki a maga jó terve. A gazdáját és vezérét vesztett csapat nem veszedelmes, egy-két nap mulva szép szóért, jó pénzért átpartol az Ompoly ur táborába.

Az elfogott Pethő ur csikorgatta dühében a fogait, de már későn. Lánccra verve vezették Ompoly ur elé, ki gunyosan és kevélyen szólt:

— No's, fiacskám, van-e még kedved hetykélkedni? Megfogadtam, hogy földönfutóvá teszek. Meggondoltam a dolgot: jobb lesz neked a saját váradban, csak hogy lent a tömlőczben, a hová beduglak, mihelyt bent leszek a várban. Ez pedig holnap vagy holnapután már meglesz, mert gyerekésszel intézted a dolgodat. Csapatodat kiverem messzire a vidékre; az a pár ember pedig, a kit a várban hagytlál, hamar észére tér, ha megízenem nekik, hogy mindnyájokat karóba huzatom, ha ellenállni merészkednek, de mindnyájokat szolgálatomba fogadom, ha kinyitják a kaput.

Pethő ur szótlánul csüggeszté le a fejét. Jól tudta, hogy a mit ellensége mond, az mind úgy fog történni. S ő már nem tehet semmit. Kegyelmet nem kér, inkább börtönben senyved el!

Meglánczolva vezették vissza a számára kijelölt sátorba, ott aztán eltűnődhetett a sorsáról. Talán mégis csak igaza volt a vén lantosnak... csak hogy most már késő a bánat!

A győztes Ompoly ur azonban mindjárt meg is tette, a mit mondott: izenetet küldött a várban maradottakhoz, tudtokra adva, hogy uruk rabságra jutott, tehát nincs miért a várat továbbá is védeniök, nyissák ki a kaput, lépjenek mindnyájan

az Ompoly
lál fiait.

A várban
a még
a tanács
tud az
koztak
hírnökök

— M

nagy ha

latát. I

a kik

volna, I

a tiszt

nap ug

Negyed

hadával

létrakor

Nem fo

a kapu

Ezzel

meg vol

Pethő ur

— A

ki Peth

De m

ban, csü

— N

den elle

nák föl

minden

Ompoly

a vitéz

többé k

tak ke

esti szü

egy ör

lógott a

— K

van, de

lantodat

— S

bort adt

— M

Pöngö

hozza. E

ugy döl

éppen k

az Ompoly ur szolgálatába, különben halál fia.

A várban maradt hadnagy összehívta a a még ott levőket s most már meghívta a tanácskozássra az öreg lantost is. Hátha tud az öreg valami okosat? Nem tanácskoztak sokáig. A hadnagy kiment és a hírnöknek ezt az izenetet mondta:

— Mondd meg vitézlő uradnak, hogy nagy hálával fogadjuk nemes szívi ajánlatát. De vannak köztünk hárman-négyen, a kik ugy vélekednek, hogy nagy csufság volna, ha tüstént átpártolnánk. Már csak a tisztelátszat kedvéért is még vagy három nap ugy teszünk, mintha védenők a várat. Negyednapra aztán Ompoly ur jőjön egész hadával, legyen ugy, mintha a katonáival létrákon akarná megmászatni a falakat. Nem fogunk ellenállani, hanem kinyitjuk a kaput.

Ezzel a válasszal Ompoly ur nagyon meg volt elégedve s hogy ellenségét kinozza, Pethő ur előtt is elmondatta azt a hírnökkel.

— A hálátlan, gyáva fickók! fakadt ki Pethő ur elkeseredetten.

De mikor ismét magára maradt a sátorban, csüggedten sóhajta:

— Nem, nem! Mit is tehetnének? Minden ellenállás hiába való, czéltalanul áldoznák föl magukat. Az öregnek igaza volt... mindennek vége!

Ompoly ur táborában vigan voltak a vitézek. Véres viadalra nem kellett többé készülniök, vigadhattak, poharazhattak kedvökre. Éppen kapóra jött, hogy esti szürkület táján amonnan az erdő felől egy öreg ember közeledett, kinek lant lógott az oldalán.

— Kóbor lantos, erre, erre! Borunk van, de nóta kell még hozzá. Pöngesd a lantodat szaporán és vig dalt zengj hozzá!

— Szívesen, vitézek, ha egy jó kupa bort adtok, no meg aztán egy pár dénárt is.

— Meglesz, öreg, csak jól pöngesd!

Pöngette is az öreg, dalt is mondott hozzá. Ej, de csak értette a dolgát. Csak ugy dőlt belőle a sok vig, pajkos nóta, éppen kemény hadfiaknak való. Kaczagtak,

vigadtak, egyre nagyobb kedvvel poharaztak. Az öreg is ugyancsak hajtogatta a boros kupát, de egyszer így szólt:

— Ejnye ni! Hát az a két vitéz ott miért nem jön közibénk, csak pislog irigylen ide?

— Azok a rab Pethő urat őrzik... ámbár bizony nem nagyon szükséges, mert lánczra van a rab verve, meg nem szökhetik. Hivjuk ide a két pajtást.

Szívesen jött a két ör is a mulatozókhoz s tovább folyt a vigalom, be a késő éjszakába. Ompoly ur látta, de nem bánta. Hadd vigadjanak a vitézek, ellenség már ugy sem fenyeget.

Az öreg lantos nem fáradt el, de a vitézeket lassan-lassan elnyomta a bor ereje; egyik a másik után eltántorgott a sátorba, ha ugyan még utközben el nem dőlt. Az öreg lantos is fáradtan szunnyadt el, — de mikor teljes csönd lett körülötte, egyszerre csak fölütötte a fejét, oratosan szétnézett, aztán ahhoz a sátorhoz lopózott, a melyben Pethő ur meglánczolva feküdt.

— Uram, jó Pethő uram, ébredj! szólt be a sátorba.

— Nem alszom, hogy tudnék aludni? felelt Pethő ur. De ki vagy te, aki szó-litsz?

Kidugta a fejét a sátor alól (Lásd a képet a 72. lapon.) és ráismert öreg lantosára. Szólni akart, de az öreg megelőzte:

— Ne szólj semmit, jó uram! Itt egy erős, éles reszelő, fogd... hamar lereszelheted vele a bilincset kezedről, lábadról. Aztán ovatosan, de gyorsan menekülj ki a táborból, de ne a vár felé, mert a keskeny uton olyan harczosok örködnek, akiket nem tudtam ide csalni a vigalomba, nem itathattam le őket. Menekülj az erdő felé, a százesztendős diófánál várlak. Fegyvert fölkaphatsz itt akármelyik alvó vitéztől.

Gyorsan odább osont az öreg, mig Pethő ur visszahúzódott a sátorába és uj reményre kelve dologhoz látott.

Alig egy órával később ott volt az erdő szélén és hálásan borult a vén lantos nyakába.

— Hüséges jó öregem! Milyen igazságtalan voltam hozzád! Soha sem hálálhatom meg ...

— Hagyjuk ezt most, jó uram! Még nem vagyunk túl az árkon. A táborban minden pillanatban észre vehetik szökésedet, keresni fognak minden irányban. Igyekeznünk kell, hogy mentül előbb eljussunk a csapatodhoz, mely kívágta magát.

— Hol van?

— Nem nagyon messze, jó egy óra alatt oda érünk. Mondtam a várnagynak, hogy készen várjon.

— Hogyan? Már beszéltél vele? Hogyan juthattál el hozzá? Hiszen a várba hagytalak.

— Majd később mindent megtudsz, uram. Most esőben szaporán lépegszünk. A beszéd elárulhatna üldözőinknek.

Hajnal hasadtára Pethő ur és öreg lantosa már ott voltak a megmenekült csapatnál. A katonák nagy örömmel fogadták urukat és azt kívánták, hogy rögtön csapjanak rá ismét az Ompoly ur táborára. Pethő urnak is nagy kedve volt erre, de az öreg lantos így szólt:

— Az nem volna jó, megint csak vesztedbe rohannál. Ompoly ur eddig már bizonyosan megtudta, hogy elmenekültél és talpon van egész hada. Mi hatvanan-hetvenen vagyunk, nem bírhatunk velök.

— Hát mit tegyünk? Engedjük, hogy hatalmába ejtse a váramat minden kincsünkkel?

— Semmi baj sem lesz, ha rám hallgatsz uram.

— Szólj! Im fogadom, hogy mindenben követem szavadat. Megszabadítottál, — megmentőm vagy már eddig, nem fogok többé véteni atyám intése ellen. Amit te tanácsolsz, azt teszem.

— Jól van, uram. Nézz csak ide!

S az öreg egy nagy zacskó aranyat mutatott elő.

— Haragudjál, ha jónak látod, de én, mielőtt a várból utra keltem, feltörtem a kincstáradat és magammal hoztam ezt a csomó aranyat. Ezt most átadod a vár-

nagynak, ő pedig nyakra-főre nyargaljon a szomszéd várakba, néhai atyád barátaihoz. Jó aranyért mindegyik segítségül adja a fegyveres népét. Két-három nap alatt várnagy uram jó pár száz derék katonát gyűjthet össze s ezekkel gyorsan utnak ered, hogy hátba támadhassa meg az Ompoly ur hadát, mi pedig visszatérünk a várba, hogy ott hiba ne történhessék; mikor pedig látjuk, hogy várnagy uram már rátört az ellenségre, mi a várból rohanunk ki.

— Ez mind nagyon jó volna; de hogyan juthassunk vissza a várba? Magad mondtad, hogy oktalanság volna megtámadni az Ompoly ur hadát; már pedig ez most elállta az utat.

— Bizd rám, uram. Ahogy én kijöttem a várból, úgy be is vezetlek titeket oda.

Pethő ur, mivel megfogadta, hát követte a vén lantos tanácsát. A várnagy elnyargalt az aranyakkal; a többiek pedig lóra pattantak s Pethő urral és az öreg lantossal sebesen vágattak vissza a vár felé. De nem arra az oldalra, ahol az ellenség táborozott, hanem az ingoványhoz, ahol senki sem járt. Csodálkoztak mindnyájan. Mit akarhat az öreg. Ez pedig így szólt:

— Most jól vigyázzatok! Mindenki azt hiszi, hogy ezen az ingoványon nem lehet átjutni. Pedig lehet. Van egy gázló-ut, de csak néhai jó urunk és én ismertük. Veszedelmes ut, mert aki félre lép, halál fia. Tehát én megyek elől, aztán mindenki szorososan az előtte haladónak a nyomába lépjen. Ha jól vigyáztok, nem lesz semmi baj. Isten nevében előre!

Megindultak. Az öreg pedig ura lett a szavának. Szerencsésen átgázoltak az ingoványon.

Ompoly ur a haját-szakállát tépte bőszen dühében már akkor is, mikor megtudta, hogy foglya elmenekült. Még azonban bizott benne, hogy szerte küldött lovas vitézei elfogják a szökevényt. E helyett egyszerre csak azt látja, hogy a fiatal Pethő ur egész hadával éppen átvonul az ingoványon. Tehát mégis át lehet jutni. Rögtön indított üldö-

zésökre
mert az
és nyolc
(Lásd a
haza ju

— A
konokul

Negy
jelentet

— El
erősebb

No, a

ez a ha

kissé sz

a tájéko

fogják:

beliek

fordulha

— K

utoljára

Ompoly

életem, v

Anná

öröme.

közeledé

Egy-k

Most m

— N

lette áll

nem fog

Pethő

adott sz

az öreg

Kevés

kezett a

urnak. F

zésökre csapatot, de csak ennek vesztére, mert az üldözők nem ismerték a gázló utat és nyomorultan beleveszték a mocsárba. (Lásd a képet a 73. lapon.) A vár ura pedig haza jutott, seregével együtt!

— Am legyen! szolt végre Ompoly ur konokul. Hát előlről kezdjük. Kiéheztetem.

Negyednapra azonban újabb gonosz hirt jelentettek Ompoly urnak.

— Erős had közeledik, a mienknél jóval erősebb. A Pethő ur várnagya vezeti.

No, azt nem igen kellett találgatni, hogy ez a had mit akar. Ompoly ur most már kissé szüknek kezdte találni a világot ezen a tájékon. Nyilván való, hogy két tüz közé fogják: az a közeledő erős sereg és a várbeliek egyszerre fognak rátörni, rosszra fordulhat a dolog. De már nem térhet ki.

— Ki hitte volna? Ez a pelyhes tacskozó utoljára még hadban is csuffá tesz! De Ompoly soha gyáván nem futott... vitézül élttem, vitéz módjára fogok meghalni.

Annál nagyobb volt Pethő urnak az öröme. A vár fokáról nézte a segélyhad közeledését.

Egy-két óra alatt ide érnek... Hahaha! Most majd fizetek, Ompoly uram!

— Nem ugy lesz, jó uram! szolt a mellette álló öreg lantos. Ha szavamat fogadod, nem fog vér folyni.

Pethő ur összeránczolta a homlokát. De adott szava kötötte. Meg kellett hallgatnia az öreget.

Kevéssel utóbb várbeli hírnök jelentkezett a táborban és levelet adott át Ompoly urnak. Ez álmélkodva olvasta, aztán — még kemény hősökön is megesik az — könnyecseppet morzsoló szét a szemében. Mert a levél, az ifju Pethő levele, így szolt:

»Táborod mozgolódásáról látom, hogy már értesültél a segélyhadam közeledéséről. Már messziről láthatod, hogy ez a had és az én várbeli csapatom játszva szétveri a te csapatodat. Tehát elhiszed, hogy amit most mondok, nem félelemből mondom. Mondom pedig azt, hogy sajnálom azt az oktalan szót, melylyel meggondolatlanul megbántottalak és ha igaz szívvel meg tudod bocsá-

tani, hát én ezennel igaz szívvel megkövetlek. Ne folyjon haragunk miatt derék vitézek vére. Légy nekem jóakaró öreg barátom s leszek neked tisztelettel adózó öcséd. Ha pedig nem akarsz, döntsön a kard!«

— Dehogyan nem akarom! Már hogy ne akarnám? Hiszen ez a Pethő talpig derék ifju. Amit most tett, az valóban nemes lovag szívére valló tett.

Leoldotta kardját, levette vértetét s harcosai nagy ámulatára egymaga indult a vár felé, Pethő ur a vár fokáról hamar észre vette és elejébe sietett.

A kapu előtt találkozott a két büszke ur. Szó nélkül borultak egymás nyakába.

— Legyen minden feledve, szolt Ompoly ur. Ezentul jó szomszédok leszünk s úgy tekints, mint atyai barátodat.

S karonfogva sétáltak be a várba.

A két seregnek eleinte nem igen tetszett, hogy elmarad a vitézi hadakozás; de hamar megvigasztalódtak, mikor Pethő ur egy pár ökröt süttetett a táborban s nagy boros hordókat üttetett csapra. A két sereg vigan poharazva ölekezett össze.

— No, mégis jobb így, mintha egymást leöldöstük volna.

Fönt a vár termében is vig lakoma folyt, melynél Ompoly és Pethő urak ültek főbb embereikkel. Pethő ur mellett a vén lantos ült szelid, elégedett képpel s midőn Ompoly ur ismét meghatottan említé, mennyire nemes tett volt a Pethő ur nyílt, engesztelő levele, Pethő ur így szolt:

— No's, elvállalok a dicséretből annyit, hogy leküzdve boszu-vágyamat, meg tudtam e lépést tenni. De aki rávezetett az igaz utra, az te vagy, hú öreg barátom.

S megcsókolta az öreg lantost.

Béke és barátság uralkodott azontul a két szomszéd vár urai közt. Sűrűn látogattak el egymáshoz vidám lakomára, vadászatra. És megbecsülve, tisztelettől környezve boldogan élt köztök holtáiglan leghívebb barátjuk, az öreg lantos.

AZ ILUSKA LIBUSKÁI.

— Apróka mese, képpel a czimlapon. —

HOL volt, hol nem volt, biz az nagyon régen volt, hogy a kis Iluska ott élt az erdőszéli házikóban az édes anyjával és a kis testvérkéjével. Ha szegények voltak is, de azért szép csöndeskén megelégedéltek s ha már éppen nagyon megszorultak, eladtak egyet az Iluska libuskáiból.

Azt suttogták, hogy Iluskának tündér volt a keresztanyja, ettől kapott ajándékba egy pár libát. Hogy volt, hogy nem volt, biz' én nem tudom, magam is azt hiszem, hogy tündértől több is telhetett volna egy pár libánál; de Iluska beérte vele és nagyon megtartotta a keresztanyja parancsát, hogy ezt az első pár öreg libát nem szabad bántani; a kis libákat, melyeket az öreg pár nevel, szabad eladni, megsütni.

Iluska mindennap kihajtotta libuskáit legelni, nem is félt az erdőben. Nem járt ott semmi veszedelmes fenevad. A libuskák jól ismerték és nagyon szerették kis gazdasszonyukat, nem is kóboroltak el s Iluska, mi alatt a libuskákra ügyelt, még szorgalmasan kötögethetett is. Mert ha ő maga mezitláb is járt, kis testvérkéjének örömmel kötött harisnyácskát.

Egy napon, a mint a libuskáit az erdő tisztása felé hajtotta, (Lásd a képet a czimlapon.) az öreg gunár semmikép sem akart a jó uton megmaradni, pedig eléggé ismerhette; minduntalan letért a sűrűbe. Iluska háromszor is vissza terelte a falkát, de a vén gunár megint csak másfelé vezette. Iluska végre nevetve szólt:

— Jól van no, hát menjetek, a merre tetszik. Hiszen mindegy.

Ment utánuk, bizony jó darabon. Egyszerre csak a vezér gunár nagyott gágogott és fölkapott a földről valamit, meg ledobta. Aztán a többi liba is a csőrébe kapta, de, úgy látszik, egyik sem találta kedvére való csemegének.

— Mi lehet az? szólt Iluska.

Megnézte, fölvette, s ugyan nagyot ámult.

— Hogy ragyog! Szinte vakit! Majd örül neki a testvérkém.

A libák aztán nyugodtan legelésztek, Iluska pedig leült a bokor tövébe és kötögetett. Amint ott üldögélt, két idegent pillantott meg, akik fáradtan, lihegve közeledtek és a leánykát észre sem véve, kimerülten dőltek le a bokor tulsó oldalán. Egyikük nagyot sohajtva, szomorú hangon szólt:

— Már nem találjuk meg! Ha meg nem kerül, gyász fog érni és veszedelem. Ős időktől fogva e gyűrűhöz volt fűzve a koronánk szerencséje. Ó én szerencsétlen, hogy elvesztettem!

Iluska hallotta s nyomban ott termett az idegen előtt.

— Gyűrűt vesztett el? kérdé. Én az imént találtam valami effélét. Ez az?

Az egyik idegen ujjongva ugrott föl: elkapta a gyűrűt.

— Ez az, ez! Hála neked kedves kicsikém. Királyilag foglak megjutalmazni. Mondd, mit kívánsz.

— Mi enyém, t aki elv semmit.

— De én a kir teljesithe Hát mag

— Csá

Iluska ne

— M

tudod, m

— Ó,

élni, aho

élnék, no

A kirá

Először

kapott k

tiszta sz

egymaga

marad s

S gondol

gondolta

— Ily

kincs. Bi

a fiamna

De esa

— Ho

— Ner

— Jól

Ekkor

vadász-ki

a király e

távoztak,

a libuská

egészre.

Bezzeg

hintó állt

főhopmest

— Vel

palotájáb

delte fels

kat is elv

külön leg

Igy má

kának. A

jó és tiszt

sorsában v

— Mit kívánnék? A gyűrű nem az enyém, találtam; ha vissza adom annak, aki elvesztette, azért nem kívánhatok semmit.

— De csak kívánj, kicsikém. Tudd meg, én a király vagyok, minden kívánságodat teljesíthetem. Látom, szegény leányka vagy. Hát magammal viszlek a palotámba.

— Csak hogy nem megyek ám! felelt Iluska nevetve.

— Miért nem, kis bohó? Hát nem tudod, milyen szerencse az reád nézve?

— Ó, tudom. De én csak ott akarok élni, ahol jó anyáskám és édes testvérkém élek, no, meg a kedves libuskáim.

A király meglepődve nézett a leánykára. Először esett meg rajta, hogy valaki nem kapott két kézzel az ő kegye után. Milyen tiszta szivü jó leányka ez, aki nem akar egymaga fénybe, pompába jutni, inkább marad szegényül azokkal, akiket szeret. S gondolt valamit a király, még pedig ezt gondolta:

— Ilyen tiszta, nemes sziv a legdrágább kincs. Bizony elviszem, fölnevelem feleségül a fiamnak.

De csak annyit szolt:

— Hol lakik az anyád, jó gyermek?

— Nem messze innen, az erdőszéli házban.

— Jól van. Majd kaptok még hirt tőlem.

Ekkor már oda gyült a király egész vadász-kisereje és nagy lett az öröm, hogy a király elveszett gyűrűje megkerült. Vigán távoztak, Iluska pedig estére haza terelte a libuskáit és nem igen gondolt tovább az egészre.

Bezzeg ámultak másnap, mikor aranyos hintó állt meg a házikó előtt és a király főhópmestere szállt ki belőle.

— Velem jösztek mindnyájan; a király palotájában fogtok ezentul élni, úgy rendelte felséges urunk, a király. A libuskákat is elvisszük s a királyi kert sarkában külön legelőjük lesz.

Igy már persze nem volt kifogása Iluskának. A királyi palotában is épp olyan jó és tiszta szivü maradt, amilyen szegényes sorsában volt. Mikor felnövekedett, a királyfi

feleségül vette, az öreg király aztán rájuk hagyta a trónusát és sokáig boldogan éltek és uralkodtak, de még tán ma is élnének, ha már meg nem haltak volna.

RÓZSIKA UTJA.

Hová, hová Rózsika

Olyan komoly képpel?

Virággal jársz s rossz kedved

Mégsem felejtéd el?

»Nem rossz kedv az én bajom,

Hanem bánatunk van:

Jó testvérem betegem

Fekszik a házunkban.

Nincs számára kert, mező,

Nap alig süt rá ott,

Neki viszek vigaszul

Egy kosár virágot.»

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 2-dik számában közölt találós feladvány megfejtése:

I. Mész, ész. — Gomba, gomb.

Helyesen fejtették meg: Szitányi Mária, Antony Irénke, Techet Gizella, Ebeczky Gabriella, Lukács Irma, Vörösmarthy Ilona és Ida, Brüller Sándor, Kiss Margitka, Thaly Florence, Belcsák Ilona, Sivó Ernő, Reich Frigyes, Kummerer

Paula, Hirschfeld Irén, Donáth Matild, Belák Katicza, Okolicsányi Maresa, Elek Lilly és Mariska, Ungár Erzsike és Sándor, Kazy Livia, Holländer Aranka, Szigethy Margitka, Bognár György, Jeszenszky Miklós és Andor, Schrödt István, Láner Nellike, Behr Hilda, Szinnyei-Merse Jenő, Naschitz György, Dora Jenő, Máder testvérek, Kovácsy Berta, Szinnyey Otmár, Lederer Lipót, Izsák Erzi és Zsiga, Jurenák Gizi, Virág Rózsika és Juliska, Goldstücker Teresi, Hacker Ervin, Fleischmann Erzsike, Hollós László, Lakner Margitka, legifj. Temesvári István, Fidler Jolánka, Weiss Aurél, Taller Irén (Miért irsz czeruzával, amit csak betegnek engedek meg? Német-Óváron is van tinta. *F. b.*), Háry Irén és Juliska, Sinkovits Clarisse, Preisach Frida, Schaar Alfréd, Toperczer Ödön, Rosenfeld Erzi (Az a *D.* kicsoda? Csak egészen kiirt nevet veszek figyelembe. *F. b.*), Bük Stefnike, Molnár Ferencz, Fischer Endre, Sidlauer Panna, Mérey Ágosta és Dalma, Lengyel Margit és Kálmán, Zsiránszky Mariska, Boros Ilona, Jeszenszky Ilona, Badies Gizi, Marosi László, Kálmán Margit, Pávai-Vajna Gabriella, Husz Miczike, Boros Emmike, Jákó Margit, Sztányi Matildka, Hajas Zoltán, Steiner Olga, Leo, Dezső és Misi, Diémár Kálmán, Fried Ernő és Béla, Luczenbacher Ada, Farnos Esztiike, Weiskopf Elza, Szepessy Margit, Serák Margit, Teőke István és Gyuri, Kovács Anna, Meszlény Gina, Vajda Anna, Sándor Pista Lang Miklós (Soraid nagyon görbén kanyarognak. Vonalozd meg a papírost! *F. b.*) Arkosi Ferike, Hirsch Józsi és Ernő, Hamberger Jóska, Herfeld Paula és Elli, Erlős Mátyás, Térfy Marianna, Gerzso Ilonka, Nagy Lenke és Ernő, Török Gabriella, Bedő Ilona, Kaufmann Ödön, Czakó Miklós, Seyderhelm R. Ferencz, Negre (?) Lilly, Berta, Gizike, Inez, Mariska és Erzsike, Hanvai Ilonka, Tauber Ervin és Alfréd, Szemerey Annus és Irénke, Hacksch Mariska, Péterfy Vilma, Gutmann Margit, Morzsányi Elluska, Türi Dénes és István, Furman Lili, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Frank Janka, Endreffy Erzsike, Loránt Ella, Orbán Mariska, Rosenthal Bandi, Verres Gizi, Sziklay Vera, Ponor Sárka, Sier Friczi, Schönstein Mariska, Schulz Antal, Pollák testvérek, Urbán Elly, Kazy Péter, Herczeg Ilona, Gázsó Irma és Annuska, Daróczy Tamás, Fodor Lenke, Török Zoltán, Pap Lilike, Wurm Betty, Balahó Livia és Zoltán, Szilágyi Ernő, Mezey Gizi és Pista, Engel Elluska, Kosaczky Gyula, Pozder Gábor, Frank Jolán és Irén.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Teőke István és Gyuri, Ó-Lublón*, kiknek a jutalom-könyvet (*„Az ifju Anakharzis utazása Görögországban”*, írta *Barthélémy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, képekkel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LVII. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: **Tauber Ervin és Alfréd**, **Hanvai Ilonka**, **Káplány Dóra**, **Szűts Ilona**, **Mezey Gizi és Pista**, **Engel Elluska**.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

M. P-né urnő, Nyiregyháza. Eljuttattam a levelet a *kiadó*-hivatalhoz, melynek hatáskörébe az ilyen ügyek tartoznak s mely bizonyos kielégítő módon fogja rendbe hozni a dolgot. — **Retter Károly.** A szives megemlékezést kedvesen vettem. A czeruzás írást, ugy-e, annak tudjam be, hogy utközben, idegen helyen csak ugy sebtiben irtál? — **Hirsch Józsi és Ernő.** A megfejtéssel egészen hamis nyomon jártatok. Kiváncsi is volnék megtudni, hogy annak a két városnak a nevéből miképen kerül ki a nagy Széchenyi híres mondása? Hiszen egyik város sem azonos egész Magyarországgal, aztán meg egyik is, másik is volt, van és lesz is. Tehát törjétek tovább a fejeteket, talán ráakadtok a helyes megfejtés nyitjára. — **Haksch Mariska.** Egyebek levén soron, R. F. most nem köszönhet be. De majd kerül neki is ideje. — **Endreffy Erzsike.** A föladandó szó megjelölése még nem rejtvény. Ki is kellett volna dolgoznod, azaz: följegyezned a szókat, melyek abból a czimből alkothatók és a hány szót találtál, annyit tüzni ki a feladványban mint legkevesebbet, a mennyit a megfejtők alkotni tartoznak. Nekem nines rá érzésem, hogy böngésgessem, hány kerülhet ki. Ilyen módon küldjed be tehát újra. Az ígét s a magyar személy- és helyneveket nem szoktam az ilyen feladványból kizárni; ánde lehet ezt is föltételül szabni. De már most mutasd meg, hogy ilyen módon tudsz-e te magad is legalább tizenöt szót alkotni? Ha tudsz, akkor besorozom a közlendők közé. — **S. F-né urnő, Téth.** A *kiadó*-hivatal, melynek a levelet átadtam, rendezni fogja az ügyet. — **Káplány Dóra, Frank Jolán és Irén.** A dícséretes eredményről megelégedéssel vettem tudomást. A mostani kellemes pihenéssel, tudom, megszerzitek az erőt és kedvet, hogy jövőre is ugyanazt jelenthessétek. — **Krausz Géza és Jancsi.** A képrejtvényt, némi módosítással, megfogom rajzoltatni. A Jancsika levele — Iparkodás szép jele, — Poczát említ, de nem ejt, — Vesszőt, pontot nem felejt. — Nagy örömmel olvasám. — Csak előre, Jancsikám! — *Több levélről a jövő számban*

LEVELEZÉS.

Farnos Esztiike (Nagy-Enyed) kéri a *Szeless Adrienne* lakcímét, mert e nélkül nem küldhet neki képes levelező lapot. — *Molnár Ferencz* (Szent-Antal, Hontmegyében) levelezni óhajt *Diémár Kálmánnal*.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.